

РЕШЕНИЕ

№ 2254

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **184** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.14, ал.3, изр.5-то от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ)

С Решение №12408/08.11.2022 година, постановено по дело №20221110115496/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 159-ти състав е отменил Решение №105/11.08.2020 година на Общинската служба по земеделие (ОСЗ)-Източна, [населено място], в частта по т.III, с която е отказано на наследниците на С. С. В. възстановяване на правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на нива от 0,455 дка, пета категория, находяща се в землището на [населено място], м. „Полето”, бивш имот с кад. № 144 по кадастралния план от 1954 г. (стар), изработен по аерофотоснимки, планов лист Г-18-10-Б, заявен с пореден № 7 от заявлението и установен с Е. регистър от 1949 г., [населено място], и е върнал административна преписка вх.№ 1505/28.02.1992 г. на Общинска служба по земеделие - Източна, [населено място] за постановяване на ново решение в обжалваната част, след приключване на производството по чл. 11. ал.4 ППЗСПЗЗ.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, решението е оспорено от ОСЗ-Източна, [населено място], чрез процесуалния представител-адв.Ц. П.-САК, с искане да бъде отменено. Наведеното касационно основание е за неправилност на съдебното решение, поради нарушение на материалния закон-чл.209, т.3, предл.1-во от АПК,

вр.чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ. Конкретните доводи, с които е аргументирано неговото осъществяване са, че обратно на приетото от СРС, след като имало издадени удостоверение и скица по чл.13, ал.4, ал.5 и ал.6 и чл.13а ППЗСПЗЗ, то Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. е била влязла в сила. В съдебния административен процес бил недопустим косвен съдебен контрол за законосъобразност по чл.17, ал.2 ГПК.

В съдебно заседание пред АССГ касаторът ОСЗ-Източна, [населено място] се представлява от адв. Б. С., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Поддържа, че по делото има представени доказателства, че Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. е влязла в законна сила на 21.12.2006 г. Тази констатация е направена върху самата заповед от арх. Н. И. – служител на общинската администрация, в качеството ѝ на длъжностно лице. Оттук следвало, че това удостоверяване се ползва с материална доказателствена сила, съотв. то е доказателство, че Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. е влязла в законна сила. Заявява и искане за присъждане на разноските. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за неоснователна, прави възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът-И. В. В., чрез процесуалния си представител-адв.М., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на направените разноси по делото, за които прилага списък по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.209 от АПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е срещу акт, подлежащ на касационно оспорване и от лице, легитимирано да оспори съдебното решение-страна по делото, за която решението е неблагоприятно. Спазен е и законово установеният преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена по делото от СРС фактическа обстановка е, че жалбоподателят И. В. В. е наследник на С. С. В., починал на 29.09.1964 г.

Въз основа на заявление на Е. С. М. с вх. № 1505/28.02.1992 г., била образувана административна преписка при ответната страна (ОСЗ – Източна) за провеждане на производство по възстановяване на правото на собственост върху конкретно индивидуализирани недвижими имоти, един от които е и процесният имот-нива от 0,455 дка, пета категория, находяща се в землището на [населено място], м. „Полето”, бивш имот с кад. № 144 по кадастралния план от 1954 г. (стар), изработен по аерофотоснимки, планов лист Г-18-10-Б, заявен с пореден № 7 от заявлението и установен с Е. регистър от 1949 г., [населено място].

С Решение № 1505/ 11.08.2020 г. на ОСЗ-Източна, [населено място], постановено по преписка вх.№ 1505/28.02.1992 г., в частта по т. III, е постановен отказ за възстановяване на правото на собственост на наследниците на С. С. В., в съществуващи (възстановими) стари реални граници върху посочения по-горе имот, поради обстоятелството, че съгласно решение на техническата служба по Протокол №9/31.10.2006 г., одобрено със Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. на кмета на район „П.“ имотът попада в застроен терен и собствениците подлежат на обезщетяване по

реда на чл. 106. ал.1 от ЗСПЗЗ.

Приел е още, че от събраните по делото доказателства не се установява Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. на кмета на Столична община-район "П." да е влязла в сила, тъй като в приетите по делото преписка с вх. №94- И-266/17.08.2006 г. и преписка с вх. №94-И-267/17.08.2006 г. на СО, район П., във връзка с издаването на Заповед № РД-9-454/ 17.11.2006 г. и Заповед № РД-9-455/ 17.11.2006 г., се установява единствено съобщаването на първата заповед- Заповед № РД-9-454/ 17.11.2006 г., която касае друг имот-бивш имот №156 на И. В. Я. и Стоя В. К..

При тези фактически установявания, СРС е обусловил извод, че е налице незавършен фактически състав, поради което и неправилно административният орган е постановил отказ за възстановяване на процесния имот по чл. 106, ал. 1 ЗСПЗЗ.

Пред касационната инстанция не са ангажирани допълнителни доказателства, нито се оспорва липсата на доказателства за проведено съобщаване на Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. на кмета на район „П.“. Защитната теза на касатора е свързана единствено с удостовереното върху самата заповед от арх. Н. И., че същата е влязла в сила на 21.12.2006 година. В тази връзка съдът намира, че обратно на доводите на касатора, по делото не е установено, че извършеното удостоверяване е в кръга на службата на арх. Н. И. по установените форма и ред, за да се приеме, че същото има обвързващата материална доказателствена сила на официален документ за удостоверения факт, а именно че Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. е влязла в сила на 21.12.2006 година. Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. е издадена от кмета на Район „П.“-СО, а по делото по никакъв начин не се установява на какво основание удостовереното на влизането ѝ в сила е извършено от арх. Н. И.. Този факт съпоставен с несъмнено установената липса на проведено надлежно съобщаване на заявителя по преписката, обуславя извода на СРС, че Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. на кмета на район „П.“ не е била влязла в сила към момента на издаване на процесното административно решение на колективния реституционен орган. Неоснователно е и възражението, че СРС е извършил косвен съдебен контрол за законосъобразност върху Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. Точно обратното е. Липсата на надлежно съобщаване на заповедта препятства единствено поставянето на преклузивния 14-дневен срок за съдебното ѝ оспорване, както е посочил и СРС, но само по себе си несъобщаването не е порок, обуславящ отмяната на акта като незаконосъобразен. СРС не е приел, че Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г. е незаконосъобразна, а само, че същата не е била влязла в сила към момента на издаването на издаването на Решение №105/11.08.2020 година на ОСЗ-Източна, [населено място].

Оспореното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Решението не е засегнато от пороци, засягащи компетентността на съда, изразената в съдебното решение воля или много тежък порок във формата, които да обуславят неговата нищожност.

Постановено е при наличието на предпоставките, съответно- липсата на пречки, свързани със съществуването и упражняването на правото на оспорване, поради което е допустимо.

Не е осъществено и наведеното с жалбата касационно основание-решението е постановено в съответствие с материалния закон и е правилно.

Общинската служба по земеделие се произнася с решение за възстановяване на правото на собственост върху земи в съществуващи или възстановими на терена стари

реални граници. В решението се описват размерът и категорията на имота, неговото местоположение (граници, съседи) и ограниченията на собствеността с посочване на основанията за това. Към решението се прилага скица на имота. Влязлото в сила решение, придружено със скица, освен случаите по чл. 10, ал. 7, удостоверява правото на собственост и има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота. Когато с решението се възстановява правото на собственост върху земеделска земя на починал собственик, решението се издава общо за неговите наследници. Дяловете на наследниците се определят съгласно Закона за наследството, без да се посочват в решението /чл.14, ал.1, т.1 ЗСПЗЗ/.

Реституцията на земеделски земи и гори се извършва по административен ред. Органът, натоварен с възстановяване на правото на собственост, е общинската служба по земеделие по местонахождението на подлежащия на възстановяване имот. Функциите ѝ са изчерпателно изброени в нормата на чл. 33, ал. 2 ЗСПЗЗ. Производството се развива между административния орган и направилния искане за реституция, поради което е едностранно. В него не се разглеждат спорове за собственост.

Всички реституционни производства, извън случаите, когато реституционният ефект настъпва по силата на закона, в това число и това по ЗСПЗЗ, са разписани като административни производства, с цел бързо разрешаване на исканията и спорните въпроси. Производството по възстановяване на собствеността върху земеделските земи не прави изключение, като същото приключва с издаването на административен акт с конститутивно действие. С решението на създадения със специалния закон - ЗСПЗЗ орган по поземлена собственост /различно наименован в течение на годините - Поземлена комисия, Общинска служба по земеделие и гори, понастоящем Общинска служба по земеделие/ се възстановява правото на собственост върху земеделските земи в стари /реални или възстановими/ или в нови граници /с план за земеразделяне/ в полза на бившите собственици или на техните наследници. В случаите, когато поради настъпилите промени в статута на земята, бившата земеделска земя е попаднала в строителните граници /след приемане на Закона за устройството на територията (ЗУТ), ДВ, бр. 1 от 2001 г., законовият термин е границите на урбанизирана територия/, както е в случая, производството по възстановяване на собствеността се предхожда от производството по чл. 11, ал. 4 от Правилника за приложение на Закона за собствеността и ползуването на земеделските земи (ППЗСПЗЗ), целящо установяването на настоящия регулационен/устройствен статут и идентификация на имота, съответно установяването на правоизключващите реституцията обстоятелства по чл. 10, ал. 7 и чл. 10б, ал. 1 от ЗСПЗЗ, които имат значение за произнасянето на административния орган по възстановяване на собствеността. Производството по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ е обслужващо производството за реституция.

С оглед на изложеното, правилен е изводът на СРС, че при липса на доказателства за надлежно съобщаване, а оттук и за влизане в сила на Заповед № РД-9-455/17.11.2006 г., правомощието на реституционния колективен орган да постанови отказ за реституиране на процесния имот на основание чл.10б, ал.1 ЗСПЗЗ не е било възникнало- налице бил незавършен фактически състав.

Като по тези съображения е отменил Решение №105/11.08.2020 година на ОСЗ-Източна, [населено място], в частта по т.ІІІ и е върнал административна преписка вх.№ 1505/28.02.1992 г. на органа за постановяване на ново решение в

обжалваната част, след приключване на производството по чл. 11. ал.4 ППЗСПЗЗ с влязла в сила акт, СРС е постановил правилно решение, което се оставя в сила от АССГ.

Независимо от изхода на спора, с решението разноси не се възлагат (чл.172а, т.7, вр.чл.228 АПК, вр.чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ), поради липса на доказателства, че такива реално са били направени от ответника. Депозирането на списък с разносните по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК не доказва нито договарянето, нито заплащането на адвокатско възнаграждение от ответника, а други доказателства в преклузивния срок-преди на устните състезания по делото, не са представени (Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК-т.1 и т.2).

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.1-во от АПК, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №12408/08.11.2022 година, постановено по дело №20221110115496/2022 г. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.